

РЕШЕНИЕ

№ 838

гр. Варна, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 12 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Десислава Йорданова

при участието на секретаря Станислава Ст. Стоянова
като разгледа докладваното от Десислава Йорданова Гражданско дело № 20233110105053 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявен от ****срещу Д. С. Х. регресен иск с правно основание чл. 558 ал.7 КЗ във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД за заплащане на сумата от 4777,78 лв., включваща 3049,01 г.- главница на застрахователно обезщетение, 229,52 лв.- законна лихва върху главницата, 754,96 г.- съдебни разноски по гр.д. ***/2018 г. и 744,29 лв.- разноски по изп. дело по изп.д. ****, заплатени от ищеца по заповедно съобщение по изп.д. ***, съгласно изпълнителен лист, издаден по съдебно решение 3240/15.07.2019 по гр.д. 18578/2018 г. по описа на ВРС във връзка с увреждания при ПТП, настъпило на 16.08.2018 г. на кръстовището между „*** посока ул. „****“ в гр. Варна на л.а. „Д****, което ПТП е настъпило по вина на ответника като водач на л.а. **** който автомобил е управлявал без действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 25.04.2023 г. до окончателното изплащане на задължението.

Твърди се в исковата молба, че на 16.08.2018 г. на кръстовището между „Г****“ посока ул. „*** в гр. Варна на л.а. ***, което ПТП е настъпило по вина на ответника като водач на л.а. „*** който автомобил е управлявал без действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП. ПТП е настъпило по вина на ответника – поради неспирание на пътен знак ****“ и сблъсък с движещия се по пътя с предимство л.а. „***Сочи се, че при произшествието ответника е управлявал л.а. Ф****ез задължителната застраховка гражданска отговорност. Ответникът бил поканен да заплати задължението, но то е било погасено. Иска се уважаване на исковата претенция.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът чрез особения му представител адв. Б. е подал отговор на исковата молба. Поддържа, че искът е недопустим, тъй като неправилно е насочен към Д. Х., доколкото с осъдителното решение за обезщетението дължимо от ищеца последният е осъден да плати вреди в резултат от ПТП причинено от водача на л.а, а по делото не се представени доказателства Х. да е собственик или водач на л.а. в момента на ПТП. Ищецът не разполага с регрес срещу Х., тъй като последния не е вписан в диспозитива на решение 3240/15.07.2019 по гр.д. ***/2018 г. по описа на ВРС. На следващо място, поддържа, че иска е неоснователен, тъй като протокола за ПТП няма доказателствена

стойност, доколкото не носи подписа на ответника. Оспорва се ПТП да е настъпило по вина на ответника. Оспорва се ответника да е управлявал без задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Навежда се възражение за погасяване на вземането по давност. Счита, че обезщетението е прекомерно и не съответства на размера на действителните вреди. Иска отхвърляне на претенцията.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства и въз основа на закона, намира за установено следното:

Предявени са осъдителни иски с правна квалификация чл. 558 ал.7 КЗ във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД

Възникването на спорното материално право се обуславя от осъществяването на четири групи материални предпоставки: 1) *** да е платил обезщетение и на увредено лице за причинените му вреди от противоправното поведение на делинквента, както и разходи по определянето и изплащането на обезщетението /вкл че разходите за разноси в исковото и изп. производство представляват разходи по определяне и изплащане на обезщетението/ в претендиращия размер; 2) за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание (непозволено увреждане) срещу причинителя на вредата - чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение /нарушаване на ЗДвП/; 3) деликтната отговорност да е възникнала във връзка с използването на МПС от делинквента, т.е. че ответникът е бил водач на автомобила. 4) делинквентът да не е обезпечил своята деликтна отговорност по застраховка „Гражданска отговорност“. Установяването на тези обстоятелства са в тежест на ищеца.

Ответникът трябва да установи, че през релевантния период неговата деликтна отговорност е била обезпечена чрез сключване на договор за застраховка „Гражданска отговорност“ /положителен факт, във връзка с оспорванията му/, респ., че е заплатил регресното задължение.

Към исковата молба е представен препис от протокол за ПТП, съставен от орган на полицията на 16.08.2018 г. в 02.00 ч., в който е отразено, че около 01.15 ч. на същата дата е настъпило ПТП в гр. Варна, на кръстовището на ул. „***, ул. „Н***с участник 1- л.а. „*** и водач Д. С. Х. и участник 2- л.а. „*** и водач ***, като участник едно не спира на знак Б-2 от ЗДвП и блъска движещия се на път с предимство участник 2, след което напуска мястото на произшествието. Отрадно е, че участник едно е без сключена застраховка „Гражданска отговорност“. Отрадно е какви вреди са настъпили по автомобилите, както е налична схема на произшествието.

Видно от справка в базата данни на Информационния център към *** на база подадени данни от застрахователните компании за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ по регистрационен номер ***/л.10/ е видно, че към датата на ПТП– 16.08.2018 г. и часа на настъпване на произшествието 01.15 ч. /отразен в протокола за ПТП/ за автомобила не е била налице валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Видно от отразяването в справката за автомобила е сключена застраховка по полица BG/02/118002359834 на 16.08.2018 г. в 10.02 ч. с начало на действието на 16.08.2018 г. в 11.12 ч.

Видно от представеното по делото решение от 15.07.2019 г. по гр.д. ****/2018 г. по описа на ВРС, влязло в сила като необжалвано, *** е осъден да заплати на *** ЕГН *****, от гр. Варна, ул. „****, сумата от 3049.01 лева /три хиляди четиридесет и девет лева и една стотинка/ представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди, изразяващи се в увреждане на: предна броня, основа предна броня, преден капак, калник преден десен, калник преден ляв, предна решетка, фар десен, фар ляв, рамка радиатор, радиатор воден, рог преден десен и рог преден ляв, причинени на лек автомобил марка „Д*** собственост на ищеца, в резултат на ПТП, причинено 16.08.2018 г. в гр. Варна, на кръстовището между ул. ****“ и ул. „***, по вина на водача на лек автомобил марка „***, което МПС към датата на произшествието няма валидна полица за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на постъпване на исковата молба в съда – 07.12.2018 г., до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 558, ал. 5 във вр. с чл. 519, ал. 1, т. 1 КЗ. Гаранционен фонд е осъден да заплати на ***, ЕГН *****, от гр. ***и 754.96 лева /седемстотин петдесет и четири лева и деветдесет и шест стотинки/, представляваща разноси в настоящото производство, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Отрадно е, че

решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ответника Гаранционен фонд – Д. С. Х., ЕГН *****, с адрес: гр.***.

В полза на ***е бил издаден изпълнителен лист за присъдените му суми- номер 6334 от 09.08.2019 г. , въз основа на който е било образувано изп. дело ***/2019 г. по описа на ЧСИ ***

Представена е покана за доброволно изпълнение до ищеца за сумите по изп. лист, както и за 805,00 лв.- разноски в изпълнителното дело.

Видно от платежно нареждане на л.16 от делото ищецът е заплатил сумата от 4777,78 лв.- задължения по изп. дело 1731/2019 г. С изрична молба от 12.10.2023 г. ответника чрез особения представител е посочил, че не оспорва плащането на сумата.

По делото са изискани и са постъпили наказателно постановление 18-0819-003294 от 25.09.2018 г. , с което за това, че на 16.08.2018 г. около 1.15 ч. като водач на л.а. „*** на кръстовище в гр. *** при наличие на пътен знак „Б-2“ от ЗДвП не пропуска и е блъснат от движещия се от ляво на дясно в права посока на път с предимство л.а. ****от което са настъпили материални вреди по двете МПС, а водачът е напуснал местопроизшествието без да изчака и уведоми органите на МВР, с което е извършил нарушение на чл.50, ал.1 ЗДвП като не е пропуснал автомобила движещ се по пътя с предимство и чл.123, ал.1, т.1 от ЗДвП като не е спрял и не е установил последиците от ПТП. Наложено му е административно наказание – глоба. Подписана е разписка от ответника, че е получил НП на 07.01.2019 г. Към административната преписка се съдържа и декларация от 16.08.2018 г. от Х., че на 16.08.2018 около 1,15 ч. той е управлявал МПС с рег. номер ***

Получена е справка от ОД на МВР-Варна, Сектор „Пътна полиция“ в която е посочено, че към 16.08.2018 г. л.а. „***е бил собственост на ответника

При така установените факти е налице фактическия състав чл. 558, ал.7 КЗ във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Механизма, вината, причинените вреди и размера на следващото се обезщетение са определени с влязлото в сила решение по гр.д. ***/2018г. водено от ***срещу Г***д искове с правно основание чл. 558, ал.5 вр. чл.519, ал.1, т.1 КЗ. Производството по гр.д. ***/2018 г. по описа на ВРС е водено и решението е постановено при участието на ответника в качеството му на трето лице-помагач на страната на Гаранционния фонд, поради което и на основание чл. 223, ал. 2 ГПК разрешеното с него има задължителна сила за него, независимо дали същият реално е взел участие в делото. С оглед на изложеното, съдът не споделя доводите за недоказаност на тези елементи от фактическия състав, наведени от представителя на ищеца.

Съдът намира, че не са основателни възраженията на ответника за недоказаност, че ответникът е бил водач на л.а. ****. Както бе посочено ответникът е обвързан не само от силата на пресъдено нещо, с която се ползва диспозитива на решението по гр.д. ***/2018 г. по описа на ВРС, но и от неговите мотиви, в които е прието, че именно той е управлявал автомобила и е нарушил ЗДвП като не е пропуснал автомобил движещ се по път с предимство. При наличие на обвързваща сила на мотивите на решението по гр.д. ***/2018г. между страните в настоящото производство, липсата на посочване на имената на ответника в диспозитива на решението не е пречка за уважаване на претенцията. В допълнение следва да се посочи, че в настоящото производство са събрани доказателства, че ответникът е управлявал л.а. „****“ вкл. чрез неоспорена изходяща от него декларация в този смисъл. Събрани са и доказателства, че той е бил собственик на автомобила към датата на ПТП, а именно справка за регистрирания собственик на лекия автомобил от компетентните органи.

Съдът не споделя възраженията на ответника за недоказаност на претенцията, тъй като рег. номер на управлявания от Х. автомобил е погрешно посочен в диспозитива на решението по гр.д. ***/2018 г. по описа на ВРС. Дори да е налице очевидна фактическа грешка, при съобразяване в съвкупност на събраните доказателства, съдът намира, че безспорно се установяват датата и мястото на настъпване на произшествието, участниците в него, механизма на настъпването му и вредите. При съобразяване с всички писмени доказателства съставени във връзка с настъпване на произшествието- протокола за ПТП, АУАН, НП и декларация от самия ответника, че е управлявал автомобила, съдът намира, че безпротиворечиво се установява кой автомобил е управляван от ответника. Необходимо е да се отбележи, че в ГПК не е предвиден срок, в който допусната от съда очевидна фактическа грешка в диспозитива на решението може да бъде поправена.

По отношение на оспореното от ответника обстоятелства, а именно че за водача е била налице включена застраховка гражданска отговорност, съдът при съобразяване със събраните писмени доказателства, намира, че оспорването не е доказано. В чл.571-575 от КЗ е предвидено Г***изгражда и поддържа Информационен център, в който води електронни регистри на застраховките на отговорност за вреди, възникваща при използването на сухопътни моторни превозни средства, в който вид се включва и задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, като в закона е предвидено каква информация се събира, както и реда за нейното предоставяне. Доколкото със закон е предвидено поддържането на такъв регистър, справките издавани въз основа на него имат формална и материална доказателствена сила на официален документ, придаден от закона, по смисъла на чл. 178, ал. 1 от ГПК вкл. за верността на данни в справката. Видно от представената по делото справка към часа на процесното ПТП / 01.15 ч./ не е била налична застраховка покриваща гражданската отговорност на водача на л.а. „*** Впечатление прави, че такава е сключена в деня след процесното ПТП, но в регистъра изрично е отразено, че тя е започнала да действа в 11.12 ч. на 16.08.2018 г. Ответникът не е опровергал данните от представената справка, с оглед на което съдът намира за доказано, че към часа на настъпване на ПТП не е била налице валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

Между страните не е спорно, че ищецът е заплатил на увреденото от ПТП лице сумата от 4777,78 лв. / сбор от главница, законна лихва и съдебни разноски по по гр.д. 18578/2018 г. по описа на ВРС/.

С оглед на горното, съдът намира, че с извършването на плащанията в полза на лицето, чието имущество е увредено за Гаранционния фонд е възникнало правото му да иска възстановяване на платените суми от виновния водач – ответника.

На основание чл. 558, ал. 7 КЗ в обема на регресното право се включват платеното обезщетение и лихви, както и разходите за определянето и изплащането му. Настоящият състав счита, че „под разходи за определяне на изплащане му“ следва да се разбират платените от фонда разходи - разноските по определяне и изплащане на обезщетението включващо разноски за определяне механизма на ПТП, характера и обема на увреждането, връзката между претендираните вреди и ПТП, разноските, които фондът е осъден да заплати в исковото производство по определяне на следващото се обезщетение. Но заплатените разноски в принудителното изпълнение /такси и разноски по ТТЗЧСИ, както и разноски за адвокатско възнаграждение в полза на вискателя/ не са част от правото на регрес. Не съставляват, обаче разходи по определянето и изплащането на обезщетението платените такси и разноски в изпълнителното производство, доколкото е било възможно доброволното плащане на обезщетението преди образуването му с оглед на това, че Гаранционният фонд не е обжалвал решението на съда за обезщетението от 3049,01 лв.. с лихвите и разноските.

Това разбира е в унисон с практиката на ВКС според която разходите за определяне и изплащане на обезщетението са обичайните разходи, необходими за установяване механизма на ПТП, вида и обема на претърпените от увредените лица вреди, както и причинно-следствената връзка между ПТП и вредите, но не и разноските в изпълнителното производство, направени след влизане в сила на съдебните решения по исковете на увредените лица. / Определение № 50028 от 24.01.2023 г. на ВКС по т. д. № 2349/2021 г., II т. о., ТК; решение № 127 от 18.10.2019 г. по т. д. № 2835/2018 г. на ВКС, I т. о. и решение № 8 от 22.06.2022 г. по т. д. № 2144/2020 г. на ВКС, I т. о./

По възражението за погасяване на вземането по давност.

Съгласно задължителните постановления на т. 14 от ППВС № 7/77 г., приложими и към настоящия казус, както и непротиворечиво даденото разрешение в съдебната практика регресните суброгационни искове на застрахователя и Гаранционния фонд се погасяват с изтичане на общата петгодишна погасителна давност по чл. 110 ЗЗД, която започва да тече от момента, в който застрахователят, съотв. *** изплати обезщетенията на правоимащите лица. Това следва от обстоятелството, че основанието за регресните искове на застрахователя и***възниква от фактически състав, който включва изплащане на сумата на правоимащото лице по силата на застраховката, расп. законоустановеното задължение на Фонда и даденото им от закона право на регрес, поради което началният момент на погасителната давност по чл. 110 ЗЗД е датата на плащане на дължимото обезщетение на правоимащия.

В настоящия случай, размерът на дължимите от *** обезщетения е окончателно определен с постановеното съдебно решение по предявения срещу него иск от правоимащото лице. Поради това и следва се приеме, че регресното право е възникнало от момента на пълното изплащане на обезщетението – 03.09.2019 г. / датата на платежното нареждане/ От тази дата до предявяването на иска – 25.04.2023 г., 5 годишния давностен срок не е изтекъл, т.е. наведеното възражение е неоснователно.

Предвид изложеното, регресният иск на *** срещу деликвента е основателен до размер на сумата от 4033,49 лв. /платено от него обезщетение за имуществени вреди 3049,01 лв., лихви от 229,52 лв. и 754,96 лв.- разноски на *** по иска по чл.558, ал.5 КЗ/ и в този размер той следва да бъде уважен. За горницата над 4033,49 лв. до претендираните 4777,78 лв., а именно сумата от 744,29 лв.- разноски по изп. дело по изп.д. ***искът е неоснователен и подлежи на отхвърляне,

По разноските:

С оглед изхода на спора и на разноски имат и двете страни съразмерно с уважената респ. отхвърлената част от иска.

Ответникът е бил представляван от особен представител и не е сторил разноски, поради което и не му се присъждат.

Ищецът е доказал заплащане на 191,11 лв.- държавна такса, 500 лв.- депозит за особен представител и е поискал присъждане именно на такива разноски / молба от 22.02.2024 г/. Съразмерно с уважената част от исковете на ищеца следва да се присъди сумата от 583,45 лв.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Д. С. Х., ЕГН: *****, адрес: гр.*** да заплати на ***, ет.***на основание чл. 558 ал.7 КЗ във вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД сумата от **4033,49 лв.** включваща 3049,01 г.- главница на застрахователно обезщетение , 229,52 лв.- законна лихва върху главницата, 754,96 г.- съдебни разноски по гр.д. 18758/2018 г. по описа на ВРС, заплатени от ищеца по изп.д. ***, съгласно изпълнителен лист, издаден по съдебно решение 3240/15.07.2019 по гр.д. ***/2018 г. по описа на ВРС във връзка с увреждания при ПТП, настъпило на 16.08.2018 г. на кръстовището между „Г**** в гр. Варна на л.а. „***, което ПТП е настъпило по вина на ответника като водач на л.а. „*** който автомобил е управлявал без действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исквата молба – 25.04.2023 г. до окончателното изплащане на задължението.

КАТО ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над уважения размер от 4033,49 лв. до претендираните 4777,78 лв., представляваща сумата от 744,29 лв.- разноски по изп. дело ***, образувано въз основа на изпълнителен лист, издаден по съдебно решение 3240/15.07.2019 по гр.д. ***/2018 г. по описа на ВРС във връзка с увреждания при ПТП, настъпило на 16.08.2018 г. на кръстовището между „****“ посока ул. „***, което ПТП е настъпило по вина на ответника като водач на л.а. „****който автомобил е управлявал без действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ към датата на ПТП

ОСЪЖДА на основание **чл.78, ал.1 ГПК**, Д. С. Х., ЕГН: *****, адрес: гр. *** да заплати на *** представляван заедно от изпълнителните директори М***, сумата от **583,45 лв.-** разноски в настоящото съдебно производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд- Варна в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните по делото.

Съдия при Районен съд – Варна: _____